

Nasledovať Ježiša s bl. Máriou Celestou I. časť

Modlitba: Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že aj dnes si nás tu pozval, aj dnes túžiš, aby sme otvorili naše srdcia na Tvoje Slovo, na Tvojho Ducha Svätého. Aj dnes túžiš, aby sme Ťa poznali, milovali a šli za Tebou! Pane hovor k nám, nenechávaj nás samých, potrebujeme Ťa, lebo Ty si naša cesta, pravda a náš život. Prosíme o mocný príhovor Tvojej a našej Matky Márie, sv. Jozefa a bl. Márie Celesty. Ty sám sa dotýkaj našich srdc a otváraj nás na všetko, čo nám dnes chceš podarovať. Nedovoľ aby nič, ani naše myšlienky, aktuálne problémy, ktoré riešime, aby nič nebolo prekážkou medzi nami a Tebou. Amen!

Na našich posledných dvoch stretnutiach sme si povedali, že dokument Novo millenio ineunte (Na začiatku nového tisícročia), ktorý podpísal sv. Ján Pavol II, ostáva stále aktuálnym a inšpirujúcim textom pre nás.

Sv. Otec v ňom píše o trvalom programe kresťana, ktorý netreba ani hľadať ani vymýšľať: „Program tu už máme: obsahuje ho evanjelium a živá tradícia. Svoje ťažisko má napokon v samom Kristovi, ktorého treba poznať, milovať a nasledovať... Je to program, ktorý sa striedaním čias a kultúr nemení.“¹

Dnes nám ostáva prizrieť sa tretiemu kľúčovému slovu: Nasledovať Krista.

Keď počujeme toto slovo „nasledovať Krista“, tak mnohým z nás sa to hneď spojí s rehoľným životom, kňazstvom alebo nejakou „výnimočnou“ službou v Cirkvi. A keďže sa to týka „iných“ mňa nie, neberieme to až tak vážne... alebo máme aj iné pripomienky... Možno každý by si mal zamyslieť: Čo si predstavujem pod slovom: Nasledovať Ježiša? ☺

V Katechizme Katolíckej cirkvi čítame:

Treba si osvojiť presvedčenie, že prvotným povolaním kresťana je nasledovať Ježiša Krista.²

Prvotným povolaním kresťana je nasledovať Ježiša Krista! Krstom sme sa stali Kristovými, stali sme sa kresťanmi, a teda toto pozvanie k nasledovaniu Ježiša je podstatnou súčasťou nášho života, nášho povolania. Katechizmus hovorí, že nestačí to iba vedieť, ale toto presvedčenie si musíme osvojiť, teda prijať „za svoje“, aby sa stalo takpovediac naším osobným presvedčením, ktoré vplýva na naše rozhodnutia, postoje, skutky. To „osvojenie“, vedomie toho kým sme a k čomu sme povolaní, čo je cieľom nášho života, musíme neustále „odkopávať, vykopávať, a k nemu sa viac a viac dobýjať“.

„Chcem pozvať nás všetkých, aby sme si pripomenuli svoj krst, toto duchovné znovuzrodenie, ktoré nám otvorilo cestu do večného života. Nech smie každý kresťan, nanovo objaviť nádheru toho, že sa narodil zhora, z Božej lásky a žiť ako ozajstné Božie dieťa.“³

- Sme si vedomí daru a milosti, ktorú sme v krste dostali? Ak áno, potom naše srdce je „zasiahnuté“ láskou, ktorá nám bola daná!

V pôstnom období vrcholí príprava katechumenov na krst. Pre nás, ktorí sme už pokrstení, je toto pôstne obdobie pozvaním k prebudeniu a prehĺbeniu našej viery, a tiež k znovu uvedomeniu si, že náš krst potrebuje neustálu „aktualizáciu“, aby v nás prinášal hojné ovocie – ovocie vykúpenia, ktoré nám získal Kristus. Pôstne obdobie je vynikajúcou príležitosťou (využime ju!) aby sme sa obnovili v chápaní a prehĺbení toho, čo sa udialo v deň krstu, aby znovu naštartovali – reštartovali aktualizáciu! K tomu nás vedie liturgia pôstneho obdobia, ktorá vrcholí vo veľkonočnom trojdní Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania, vo Veľkonočnej vigílii - vieme, že vtedy sa udeľuje dospelým krst a pokrstení – teda aj

¹ Ján Pavol II. Novo millenio ineunte, s. 42.

² KKC 2232.

³ Benedikt XVI, 13.1. 2013.

my - obnovujú svoje krstné sľuby. (Pripomínam naše marcové stretnutie pred roka – o krste a obnove krstných sľubov!)

Čím viac rastieme v poznávaní Ježiša, v láske k nemu, tým viac ovocím poznania a lásky bude túžba ísť za ním, nasledovať ho. Aj prirodzene tiahneme k tomu o kom vieme, že nás miluje a chceme byť s tým, kto nás miluje. Naša ochota ísť za Ježišom, túžba byť s ním a jemu odovzdať svoj život, je dôsledkom daru jeho lásky a uvedomením si hodnoty daru, aký sme dostali.

Avšak nie som to ja na prvom mieste, kto hľadá Boha, ale Boh, ktorý hľadá mňa.⁴ On si ma zamiloval a vyvolil, zápasí o mňa, chce mi prejavovať lásku a stojí o moje priateľstvo. Obetuje sa za mňa a čaká, kedy ho pustím do svojho života. Kresťanstvo je vzťah – osobný vzťah Boha k človeku a človeka k Bohu. Je to vzťah do ktorého nás Ježiš uvádza, vzťah, ktorý má silu ovplyvniť a utvárať celý náš život.

Čo je jadrom kresťanstva, začínam chápať až vtedy, keď uverím a prijmem pravdu, že Boh ma miluje. Keď pochopím a zažijem, že Boh ku mne hovorí, začujem jeho hlas vo svojom srdci a začnem ho počúvať.

Keď nás Pán volá, aby sme ho nasledovali, na prvý pohľad to môže vyzeráť, akoby nám chcel všetko zobrať. Boh ale vždy dáva, a pokiaľ od človeka chce, aby mu niečo dal, tak len preto, aby mu sám mohol dať niečo lepšie!

Ani apoštoli neboli imúnni voči tejto pochybnosti a možno strachu, že keď pôjdu za Ježišom, keď mu dajú všetko, budú o niečo ochudobnení, niečo stratia, možno aj oni sa báli, že Ježiš im niečo „vezme“. Boli to predsa len ľudia – ešte ľudia, nie „hotoví“ svätí akých ich vidíme dnes ☺. Peter povedal za všetkých na plné ústa, čo si myslí, čo ho trápi, a čo možno nemali odvahu povedať jeho spoločníci: „*My sme opustili všetko a nasledovali sme ťa...*“⁵ Evanjelista Matúš to napíše ešte presnejšie: „*Vtedy mu Peter povedal: Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo teda za to dostaneme?*“⁶ Ako dobre, že Peter to takto na rovinu povedal (aj za nás), my by sme sa možno okúňali, že to sa nepatrí pýtať, a zavaňa to trochu vyjednáváním. Akoby sme povedali: „*Idem do to, ale chcem vedieť, aký budem mať zisk.*“ V každom prípade už ako to Peter myslel a chcel povedať nevieme, povedal to tak, ako to povedal. My si môžeme pod týmito slovami zahrnúť aj naše obavy, strachy, neistotu...

Ježiš sa na Petra a ani apoštolov nenahneval, nekríkol ich, ako by sme to urobili možno my, že nič nechápu... a sú úplne vedľa. „*Ježiš im odpovedal: „Veru, hovorím vám: ... Každý, kto pre moje meno opustí dom alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života.*“⁷ Ježiš jasne hovorí, že kto jeho dáva na prvé miesto vo svojom živote, a nikoho ani nič pred ním neuprednostňuje – nepríde o nič: práve naopak všetko získa. Plnosť tohto daru sa ukáže síce až neskôr, ale už teraz mu patrí Božie Kráľovstvo!

Možno aj v nás hľodá obava: „*Mám strach, že keď sa Bohu úplne odovzdám, všetko mi zoberie*“. Bude dobré, ak si na náš strach a obavu posvietime: A čoho sa vlastne bojíš? Predsa Ježiš prišiel, aby sme mali život, a to život v plnosti! Stavia sa len proti všetkému, čo nás v skutočnom živote paralyzuje. Neuspokojme sa už so živorením, neuverme strachu z Boha, ktorý nás vedie k „privatizácii“ celých oblastí nášho života.

Benedikt XVI pri svojej inauguračnej homílii povedal citujúc sv. Jána Pavla II: „*Možno aj my všetci máme istým spôsobom strach, nechať úplne vstúpiť Krista do nás a úplne sa mu otvoriť. Bojíme sa snád, že by nám mohol vziať niečo z nášho života? Či máme snád strach zrieknuť sa niečoho veľkého, čo robí náš život tak krásnym? Neriskujeme, že sa tak ocitneme v úzkosti a budeme pozbavení slobody? Nie! Kto nechá vstúpiť Krista, nič nestráca, absolútne nič z toho, čo robí život slobodným, krásnym a veľkým. Nie! Iba v tomto priateľstve sa otvára brána života. Iba v tomto priateľstve sa skutočne otvárajú veľké možnosti byť človekom. Iba v tomto priateľstve zažívame to, čo je pekné a čo nás oslobodzuje.*

Tak by som chcel aj ja, vyjsť zo skúsenosti vlastného dlhého života dnes s veľkým odhodlaním a zápalom vám, milí mladí priatelia, povedať: Nebojte sa Krista! Nič vám nevezme a dá vám všetko. Kto sa jemu dá, dostane naspäť stokrát viac. Áno, otvorte, otvorte dokorán dvere Kristovi a tak nájdete pravý život.“⁸

⁴ Spracované podľa: Vojtech Kodet: Učenie.

⁵ Porov. Mk 10, 28.

⁶ Mt 19, 27.

⁷ Mt 19, 28a,29.

⁸ Benedikt XVI, 24.4. 2005.

Povolanie k nasledovaniu Ježiša, je povolaním k životu, k plnosti života, k radosti a šťastiu, ktoré nie je pominuteľné. Dostali sme už od života dost „faciek“, boli sme až príliš často oklamaní, olúpení v našej dôvere a nádeji, že radosť, ktorú prežívame bude trvať večne. Sme v našej potrebe lásky, prijatia vyhladovaní, a tento hlad sa stále stupňuje. A ak sme pred sebou pravdiví, tak vieme, že všetky naše aj iných „recepty na šťastný život“ sa rozpadli a my cítime iba horkú pachuť sklamaní...

„Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie“ (1Jn 10, 10). Veríme Ježišovmu slovu alebo neveríme? Ak nás Ježiš pozýva kráčať za ním, je to výhra o ktorú neprídeme, ak na tejto ceste s jeho pomocou vytrváme.

Prvotným povolaním kresťana je nasledovať Ježiša Krista, znamená to, že všetci sme povolaní byť Ježišovými učeníkmi. De facto stali sme sa nimi už v krste, keď sme boli ponorení v Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie, ale aj tu platí: sme Ježišovými učeníkmi avšak máme sa nimi stávať! Táto Ježišova „škola“ učeníctva je „behom na dlhé trate“ presnejšie povedané je atletickou disciplínou – „behom cez prekážky“, je celoživotným dobrodružstvom!

Nasledovať Krista znamená byť Ježišovým učeníkom. Aby sme pochopili a prijali toto naše prvotné povolanie – nasledovať Ježiša – treba nám byť učeníkmi. A tak tu máme otázku:

Čo znamená nasledovať Ježiša a čo znamená byť jeho učeníkom?!

Najprv sa prizrime ako nasledovanie Ježiša chápala Mária Celesta. Jej autobiografia nám ponúka dobrý „materiál“, v pochopení cesty akou si ju Pán viedol. Posvietme si do jej života, aby sme aj skrze ňu niečo pochopili o tom našom živote... V úvode svojej autobiografie píše, ako ju Pán obdaroval svojím pozvaním nasledovať Ho.

Náš Pán Ježiš Kristus ma povolal, aby som ho nasledovala už od mojich najmladších rokov...

Od môjho najútlejšieho detstva bol mojím učiteľom a sprievodcom. Viedol ma výnimočným spôsobom, s mimoriadnou nehou a božskou láskou. Túžim tým povzbudiť všetky veriace duše, aby nasledovali božského Učiteľa, ktorého nám dal večný Boh Otec ako sprievodcu na ceste do neba, lebo on má kľúče od nebeských pokladov.⁹

Rozmýšľala som iba o tom, ako mám odpovedať na Pánovu lásku, a mojou jedinou myšlienkou bolo: ako sa zapáčiť Bohu. Zatúžila som viesť umŕtvenejší život. No uprostred týchto túžob sa mi Pán prihovril v hĺbke srdca: „Nasleduj môj život a všetko konaj zjednotená s dielami môjho života.“ Veľmi som ho chcela napodobňovať. A keďže som počula, že náš Pán Ježiš Kristus chodil bosý, keď bol pocestným na tomto svete, zaumienila som si, že aj ja budem chodiť bosá. Takto som chcela napodobňovať jeho umŕtvenie. Bola práve zima, čo bolo výbornou príležitosťou pre takúto obeť. Nemohla som však chodiť bez topánok, lebo by si to všimli všetci domáci, preto som si potajomky vyzúvala pančuchy a obúvala topánky na bosé nohy.

Začala som konať skutky kajúcnosti a ako prostriedky slúžiace telesnému umŕtveniu som používala retiazky, ktoré som si zaobstarala. A hoci som mala slabé zdravie a často som trpela na žalúdočné ťažkosti, odriekala som si chutnejšie pokrmy. Ak to bolo možné, hodinu som sa modlievala o polnoci. Počas dňa i noci som venovala modlitbe šesť hodín, avšak to všetko sa mi zdalo ničím v porovnaní s tým, čo som zakúšala.¹⁰

Možno sa pri čítaní toho „vznania“ Márie Celesty z jej detstva pousmejeme, my iste nie takto dnes chápeme nasledovanie Ježiša... Všimnime si ako začína: *Rozmýšľala som iba o tom, ako mám odpovedať na Pánovu lásku, a mojou jedinou myšlienkou bolo: ako sa zapáčiť Bohu.* O čom rozmýšľam ja, po čom túžim? Je vo mne túžba zapáčiť sa Bohu, ako vlastne odpovedám na Božiu lásku? Zapálila ma?

Svätí sú pre nás nepochopiteľní, lebo vykračujú z ľudských schém, mali odvahu nebyť ako druhí, a pre svoje okolie boli možno bláznami. Ich láska nie vždy bola „rozumná“. My sme hákliví na to, že nás niekto pokladá za nenormálneho, za náboženského blúznivca alebo fanatika. Dávame si dobrý pozor, aby sa o nás nič také nedalo povedať. Ale kto je vlastne normálny? Žiaľ, za normálnych sa ľudia pokladajú vtedy, keď splynú s davom, keď nijako nevyčnievajú a robia to, čo robí väčšina – a to nezávisle od kritérií dobra či zla. Byť normálny v Božích očiach znamená byť svätý, čo najpodobnejší Kristovi!

⁹ Autobiografia, s. 25.

¹⁰ Autobiografia, s. 35.

To „detské“ chápanie nasledovania Ježiša sa samozrejme u Matky Celesty prehlbovalo, tak ako rástla jej viera a láska, Ježiš sa jej dával poznať ako jej jediný Učiteľ a Pán! „*Ja chcem byť tvoj vodca, ja ťa chcem viesť. Nehľadaj nikoho iného iba mňa, ja budem tvoj učiteľ, nemiluj žiadne stvorenie, iba mňa.*“

Nasledovať Ježiša znamená stať sa jeho učeníkom, vstúpiť do jeho školy učeníctva. Je to dosť špecifická „škola“. Netrvá rok ani dva, ale celý život; o „výučbe“ rozhoduje náš Učiteľ, On rozhoduje o prijatí, o postupe do vyššieho „ročníka“ alebo o opakovaní a iba On vie posúdiť kvalitu „osvojenia si“ vzdelania učeníka. K čomu nás Ježiš vedie a v čom spočíva učeníctvo?

1. Uveriť, že Ježiš je jediná Cesta po ktorej máme kráčať.

Ježiš je naša jediná cesta. Je jedinou cestou k životu! Iba on je jediný dobrý, *nik nie je dobrý jedine Boh!*¹¹ My sme stále pokúšaní uveriť, že existuje aj „tretia“ cesta. Je tma a svetlo, je cesta života a cesta smrti. A my stále hľadáme niečo „pomedzi“. Aby sme to náhodou nepreháňali, aby sme až príliš netrpeľi, (pritom asi najviac „trpíme“ v našich predstavách, čo nás to bude stáť, nie v skutočnosti, realite).

*Ježišu, ty si moja cesta, a preto sa nemôžem zmýliť, ak budem kráčať vo svetle tvojej pravdy! Preto nepochybujem o svojej spáse. Ak ťa budem nasledovať, vojdem do slávy tvojho Otca a môjho Boha...Ty si môj vodca, a preto budem bezpečne kráčať spolu s tebou, ktorý si večné svetlo pravdy. Láska moja, rozjasní temnotu mojej nevedomosti a osvieti ma Božím svetlom, ktoré žiari z tvojej pravdy. Ved' ma po chodníku živej viery, na ktorom ma podopiera pevná dôvera v tvoje slová.*¹²

*Chod' v jeho šlapajach, pretože on je pravdivou cestou do neba... Láska môjho srdca, osvietil si ma, a preto chcem odteraz kráčať po stopách tvojho najsvätejšieho života. Pritiahni ma, Pane, a pobežím za tvojou vôňou*¹³.

Ježiš je našou cestou - my sme pútnici. „*Základom kresťanského života je dynamika viery: vydať sa na cestu za Ježišom Kristom s cieľom zamerať svoj život na neho. Ide o exodus, ktorý umožňuje poznať Boha a jeho lásku, o púť, ktorej cieľ je známy. Ide o radikálnu zmenu, ktorá nás z kočovníkov mení na pútnikov. Byť pútnikom pripomína pohyb, činnosť, záväzok. S cestou však súvisí aj riziko, neistota, otvorenosť novotám, nečakané stretnutia. Pútnikom nie je ten, kto sa premiestňuje z jedného miesta na druhé, ale ten, kto neodkladá hľadanie cieľa, vie kam chce prísť, má pred sebou métu, ktorá priťahuje jeho srdce a podporuje ráznosť krokov. Neživí v sebe neurčitú túžbu po šťastí, ale pozerá na presný bod, ktorý pozná, alebo aspoň zďaleka vníma, pre ktorý sa rozhodol vydať na cestu. Pre kresťana cieľom je Boh.*“¹⁴

- Z tohto textu vyvstáva otázka: Sme pútnici, ktorí poznajú cieľ svojej cesty a putujú k nemu, alebo sme kočovníci, turisti, ktorí sa „túlajú“, ktorí zabúdajú na cieľ alebo ani nevedia kam kráčajú?

2. Byť vo vzťahu priateľstva s Kristom – byť s Ním a počúvať jeho Slovo

Podstatou nasledovania Krista je láska, ktorá sa dáva. *Láska môjho srdca. Chcem ustavične kráčať za tebou, lebo ty si môj život, moje srdce a cesta mojej spásy.*¹⁵

Nezabúdajme však, že vždy je to na prvom mieste Boh, ktorý sa nám dáva. „*Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy*“ (1 Jn 4, 10). Učeníctvo je teda vzťah založený na hlbokom priateľstve s Kristom. Tento vzťah má svoju dynamiku, má svoj počiatok, často spojený s milosťou obrátenia. Je to stály dialóg dvoch osôb, jedinečná história vzájomnej lásky, ktorá sa uskutočňuje celý život.

Ježiš Matke Celeste povedal: *Som žiarlivý na tvoje srdce...iba ja som tvojou jedinou láskou.*¹⁶ A potom sa jej ďalej „vyznáva“: *Medzi mnou a tebou už vládne ozajstné priateľstvo; ja som tvoj skutočný, dokonálny a*

¹¹ Porov. Mk 10, 18.

¹² Bl. M. Celesta, Meditácie na obdobie cez rok, s. 27.

¹³ Porov. Pies 1, 4.

¹⁴ Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života, Kontemplujte, s. 165- 166.

¹⁵ Bl. M. Celesta, Meditácie na Advent a Vianoce, s. 128.

milovaný priateľ. Ja prevyšujem oba prejavy priateľstva: v milovaní teba aj v preukazovaní ti každého dobra, po ktorom len zatúžiš. Rovnako aj ty buď mojou vernou priateľkou a miluj ma nielen afektívnou (citovou), ale aj efektívnou (konkrétnou) láskou. Ty mi síce nemôžeš preukazovať dobro, pretože nemôžeš pridať nijaké dobro k najvyššiemu dobru, ktorým som ja, môžeš mi však vzdávať česť všetkými skutkami a pohnútkami svojho života, ak budeš hľadať iba to, čo sa páči mne, tvojmu milujúcemu priateľovi.¹⁷

Keď Ježiš povolal svojich učeníkov, dali sa do pohybu, a to nielen navonok, ale predovšetkým každý vo svojom vnútri. Nasledovať Krista neznamená len (ako je to v prípade rehoľníkov) zanechať svoju rodinu a prácu, opustiť svoje plány, predstavy o Bohu a o živote. Ježišove slová: „Pod' za mnou“ – znamenajú: *dovoľ mi, aby som sa ti dal poznať, dovoľ mi, aby som ja organizoval tvoj život; ver mi, že to s tebou myslím dobre a že ťa povediem. Prestaň už chodiť len tam, kam chceš ty sám.* Nasledovať Krista znamená byť s ním, prebývať v jeho blízkosti, pýtať sa ho, čo sa mu páči. Nasledovať ho, znamená mať účasť na jeho poslaní pre druhých a pre svet.

K učeníctvu pochopiteľne patria chvíle, ktoré človek trávi s Bohom sám, kedy počúva jeho slovo. Bez vzájomného odovzdania sa, žiaden vzťah nerastie, preto pokiaľ sa nemodlím, nečítam Písmo, nerastie ani môj vzťah s Bohom, neviem kam kráčať. Ježišov učeník sa rodí vo chvíli, keď sa začne vo všetkom pýtať Boha, čo sa mu páči a keď ho začne počúvať srdcom. Čítať Božie slovo a podľa neho utvárať svoj život, sa budeme učiť stále, cez celý náš život. Mali by sme sa postupne stávať ľuďmi, ktorí milujú Božie slovo, pretože v ňom je pravda a život a skrze toto slovo sa stretávame so živým Kristom. Božie slovo to nie sú iba povznášajúce myšlienky, ale je to pokrm, manna, ktorú Boh dáva na každý deň. Ak sa staneme ľuďmi, ktorí skutočne načúvajú Slovu, Boh začne meniť náš život. *Ak ostaneme v jeho slove, budeme naozaj jeho učeníkmi,¹⁸ ak ostaneme v jeho láske, prinesieme ovocie, ktoré bude mať trvanie pre večnosť.*

Prečo vlastne máme čítať Písmo? Pretože *viera je z počúvania Božieho slova¹⁹*, ono vieru prebúdza a oživuje. Aj sv. Ján Zlatoústý dohovárať svojim veriacim: *„Niektorí z vás si hovoria: ja predsa nie som mních! Ale práve v tom sa mýlite, keď si myslíte, že Písmo sväté sa týka len mníchov, zatiaľ čo ono je potrebné pre vás, veriacich žijúcich uprostred sveta. Existuje však ešte niečo závažnejšie a horšie ako nečítať Písmo: domnievať sa, že jeho čítanie je vlastne zbytočné a neužitočné.“²⁰* Ježiš povedal, že sme na tomto svete preto, *aby sme prinášali ovocie a aby naše ovocie bolo trvalé.²¹* Poslušnosť Božiemu slovu spôsobuje, že nežijeme naprázdno, neužitočne, bez ovocia. Nikto z nás by sa nechcel dožiť toho, aby sme sa pozerali späť na svoj život, ako na život zbytočný. Ak nemáme žiť nadarmo, ak náš život má byť naplnený, buďme ako ten človek z prvého žalmu: *„Je ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas a jeho lístie nikdy nevädne, darí sa mu všetko, čo podniká.“²²* Boh takýto naplnený život sľubuje tým, ktorí rozjímajú nad jeho slovom, uchovávajú ho vo svojom srdci a uskutočňujú ho vo svojom živote.

3. Nechať sa viesť Duchom Svätým

V úvode našich regúl, ktorý sa nazýva: Plán Večného Otca čítame: *Vrúcne som zatúžil dať svetú môjho Ducha a obdариť ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta.*

„Tu môžeme pochopiť, že pre Matku Celestu, nasledovanie Ježiša, nie je slepým kopírovaním jeho cností, ale prebývaním jeho samého v nás, skrze Ducha Svätého!

Komunita je chápaná ako živá pamiatka Krista – živá prítomnosť Krista. Nasledovanie Ježiša je Máriou Celestou chápané ako účasť v sile Ducha Svätého – sám Duch Svätý v nás „odtáča“ Ježiša, premieňa nás v Krista“.²³

Aby sme mohli ísť za Ježišom nutne potrebujeme Ducha Svätého. Duch Svätý nie je niečo ale niekto: Je to živá božská osoba, s ktorou máme žiť v dôvernom osobnom vzťahu. A ak prosíme o Ducha Svätého, potom

¹⁶ Rozhovory duše s Ježišom, s. 109.

¹⁷ Tamže, s. 114.

¹⁸ Porov. Jn 8, 31.

¹⁹ Porov. Rim 10, 17.

²⁰ Sv. Ján Zlatoústý: In Mattheum II, 5: PG 57, 30.

²¹ Porov. Jn 15, 16.

²² Ž 1, 3.

²³ O. Zdislaw Klafka CSsR, úvod k autobiografii, s. 11, 20- 21(pl.)

by sme mali vedieť, že s ním musíme zaobchádzať ako s osobou, ktorá čaká až ju pozveme a dáme priestor jeho láske.

Ježiš sľúbil Ducha apoštolom a tiež ho v plnosti zoslal a zosiela na všetkých, ktorý o neho prosia (porov. Lk 11, 13). Duch Svätý nás priťahuje ku Ježišovi, premieňa nás, pripodobňuje Ježišovi. Len jeho milosťou môžeme sa viac a viac premieňať v Krista, mať jeho lásku, pokoru, jeho zmýšľanie, jednoducho stať sa jeho učeníkmi. Duch Svätý je podstatou nášho kresťanského života – bez neho ani žiadne kresťanstvo neexistuje. Existuje minimálne nejaká vonkajšia forma zbožnosti, vonkajšie gestá, postoje, ale bez Ducha Svätého všetkému chýba život. Prosme o Ducha Svätého, prosme o neho každý deň!

Je to Duch Svätý, ktorý roznecuje našu túžbu po skutočnom a plnom živote s Bohom, kto nám umožňuje pravdivo počuť Božie slovo. Duch Svätý nám dáva silu pre každodenný život, aj pre duchovný boj, aby sme čelili všetkým pokušeniam a kompromisom, ktoré sa nám vtískajú. Veľmi záleží na tom do akej miery si dáme povedať, ako veľmi sa rozídeme s vecami, a skutočnosťami, ktoré sú nezlučiteľné s Duchom Božím, pretože Duch Boží a duch sveta (duch bezbožnosti) sa neznášajú – jednoducho niektoré veci sa nedajú zlúčiť. Nie je žiadne spoločenstvo medzi svetlo a tmou, medzi Kristom a Belialom (porov. 2 Kor 2, 14- 15), ako hovorí Písmo. Žiaľ, mnohí sa snažia zlúčiť nezlučiteľné: žiť v Otcovom dome, ale trochu ja pri prascoch vo vzdialenej zemi (ako márnratný syn z podobnenstva). V živote učeníka, však nastávajú chvíle, kedy si treba ujasniť koho bude počúvať a na koho strane vlastne stojí.

Keď Ježiš hovoril o Duchu Svätom, povedal svojim učeníkom: On „ostáva u vás a bude vo vás“ (Jn 14, 17). A to je veľmi dôležité. Je rozdiel, či Duch Svätý iba „preletí“ okolo mňa, alebo či skutočne živý prebýva v mojom vnútri a zvnútra usmerňuje celý môj život. To je veľký rozdiel.

Matka Celesta takto chápala nasledovanie Ježiša: On chce žiť nielen s nami ale v nás! Pán mi raz vysvetlil: „Chcem žiť v tebe život spravodlivých, svoj božský život.“²⁴

Sv. Pavol v liste Rimanom píše: „Božia láska je rozliata v našich srdciach, skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“²⁵ Kresťanstvo nie je telocvičňa, aby sme museli neustále zo seba „potiť“ lásku k blížnemu, aby sme sa v nej neustále „cvičili“. Duch Svätý, píše sv. Ján z Kríža je oheň, ktorý nás pretvára na „príjemnú lásku“. Duch nám teda dáva schopnosť milovať, otvára nás na lásku, pobáda našu vôľu. Dáva nám zakúsiť Božiu lásku a robí nás schopnými vyjsť zo seba a stať sa darom pre druhých. Láska k blížnemu teda nie je len ovocím našej sebadisciplíny a úsilia (samozrejme aj), je ovocím Ducha Svätého, ktorý rozširuje naše srdce.

„Božský Učiteľ, chcem ťa nasledovať vytrvale po celý svoj život, aby Duch Svätý, ktorého si mi dal, prišiel a žil v mojom srdci, a aby ma Boh Otec miloval ako svoju dcéru, ako živý úd svojho milovaného Syna, môjho Boha a Pána.“²⁶

Ježiš nám dá svojho Ducha, je to jeho vrúcna túžba, ale ako hovorí sv. Peter, „Boh dáva Ducha Svätého tým, ktorí ho poslúchajú.“²⁷ Poslušnosť priťahuje Ducha Svätého!

4. Kráčať v obrátení srdca ku svätosti

Obrátenie začína od pohľadu na Ježiša! Na neho sa máme zamerať, hľadiť. Ježiš často opakoval Matke Celeste: „Hlad' stále na mňa!“²⁸ A ona hovorí: „Hľadiš na mňa láskyplným božským pohľadom a ja sa vraciam k dobru.“²⁹ Pripomeňme si Petra, keď zaprel, že pozná Ježiša. V evanjeliu podľa sv. Lukáša čítame: „Vtom, kým ešte hovoril, zaspieval kohút. Vtedy sa Pán obrátil a pozrel na Petra. Peter sa rozpamätal na Pánovo slovo...vyšiel von a horko zaplakal.“³⁰ Prvým, ktorý sa obracia k nám je Pán – a preto my sa môžeme obrátiť k nemu! Peter až po tomto „obrátení“ Ježiša k nemu a po stretnutí s jeho

²⁴ Autobiografia, s. 157.

²⁵ Rim 5,5.

²⁶ Meditácie na obdobie cez rok, s. 89.

²⁷ Sk 5, 32.

²⁸ Rozhovory duše s Ježišom, s. 147.

²⁹ Tamže, s. 135.

³⁰ Lk 22, 60- 62.

pohľadom a pripomenutí jeho slova – vidí svoj hriech, vychádza z neho „von“ a začína sa jeho vlastný proces obrátenia!

Hľadme do Ježišových očí, lebo správne je iba to, čo je správne a čisté v jeho očiach, nie v našich! Pýtajme sa často Ježiša: Ježišu, čo je v твоjich očiach zlé, ako ty vidíš moje slová, skutky? Pamätajte na to, že iba Boh je pravda, pravda je iba v ňom, a preto my sa musíme priblížiť k tejto Pravde, inak budeme žiť v našich polopravdách a ilúziách... Iba Božia pravda nás oslobodzuje, uzdravuje, dvíha a dáva nám neskutočný pocit slobody a pokoja! Až keď sa zahľadíme na Neho, ideme so hĺbkou nášho vzťahu, uvidíme, čo je v nás choré, až potom uvidíme hriech a máme silu s ním skoncovať! Vykročme každý deň na cestu obrátenia – stav konverzie srdca je normálnym postojom každého kresťana!

Avšak nezabúdajme, že stredobodom celého tohto procesu obrátenia je Boh!

S povolaním k nasledovaniu je spojené pozvanie, aby sme denne zomierali svojmu sebestvu. Pán jasne povedal svojim učeníkom – teda nám: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma*“ (Mt 16, 24). Slová o sebazaprení a kríži však Ježiš vyslovil až vo chvíli, keď jeho učeníci zakúsili jeho lásku a múdrosť, keď sa zrodila ich túžba ísť za ním. Prvým a ani posledným slovom evanjelia totiž nie je kríž, prvým a posledným slovom evanjelia je Božia láska k nám! Ak sme zasiahnutí Božou láskou, ak sme fascinovaní Kristom, sme ním priťahovaní, ťahá nás k nemu. (Zamilovaného nikto nemusí „tlačiť“ aby šiel k tomu, koho miluje! Jednoducho ho ťahá láska, je to sila, ktorá je schopná prekonať prekážky, priniesť obeť, zniesť nepríjemnosti, jednoducho milovaný sa nedá zastaviť!) Ak pre nás, Ježišových učeníkov je veľmi ťažké nasledovať Ježiša, ak je to pre nás veľký problém plniť jeho požiadavky, ak stále sa cítime ním obmedzovaní, toto „smiem toto nesmiem“, toto „musím“; tak pravdepodobne sme sa ešte do Ježiša nezamilovali. Ešte ho nepoznáme, nepoznáme jeho lásku k nám, nemáme skúsenosť vzťahu s ním. A teda treba nám začať budovať vzťah s ním, lebo bez toho budeme iba kresťanmi „na papieri“ ale nie v skutočnosti, nie v našom konkrétnom živote – a predsa tu ide o život!

Ježišovo „zapri sám seba“ však neznamená, že sa musím neustále zriekať všetkého, čo ma teší, čo mám rád; znamená to, že už nie som svojim vlastným pánom. Zriekam sa svojej sebarealizácie, sebestva, pýchy a vyberám si sebarealizáciu Kristovu – lebo idem už nie za sebou, ale za ním – a tou sebarealizáciou je stať sa darom lásky pre druhých, slúžiť a dať život za bratov. V Ježišových slovách „pod' za mnou, nasleduj ma“ je ukrytá jeho dobrota a láska k nám. On nechce, aby sme blúdili, aby sme „bežali“ nesprávnym smerom. Ak už máme ísť, kráčať, bežať... tak tým správnym smerom, aby sme nebežali nadarmo!

Bl. Matka Celesta nazýva Ježiša „*Učiteľom pokory*“³¹. Na inom mieste píše: „*Uč sa od toho, ktorý hovorí: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29). Ježišu, nehovoríš, aby som sa od teba naučila robiť veľké veci a konať zázraky, ale chceš, aby som sa od teba naučila byť pokornou, ako si bol ty.*“³² Veľmi zaujímavá myšlienka. Matka Celesta si všima, že Ježiš nehovorí, aby sme sa od neho učili robiť zázraky, modliť sa, postiť (veľké veci), ale aby sme sa od neho učili tichosti a pokory srdca!

Sv. Otec František vo svojej apoštolskej exhortácii *Gaudete et exultate* (radujte sa a jasajte) – o povolaní k svätosti v súčasnom svete, takto píše a povzbudzuje nás:

14. Veľakrát máme pokušenie myslieť si, že svätosť je rezervovaná len tým, ktorí majú možnosť držať si odstup od bežných zamestnaní, aby venovali veľa času modlitbe. Nie je to tak. Všetci sme povolaní byť svätými tak, že budeme žiť s láskou a ponúkať vlastné svedectvo v zamestnaniach všedného dňa, tam, kde sa každý nachádza.

15. Nech milosť tvojho krstu prinesie ovocie na ceste k svätosti. Nechaj, aby všetko bolo otvorené Bohu, a preto si vyber jeho; vyberaj si Boha znova a znova. Nestrať nádej, pretože máš silu Ducha, aby to bolo možné, a svätosť je v podstate ovocím Ducha Svätého v tvojom živote (porov. *Gal 5, 22 – 23*). Keď cítiš pokušenie zaplietť sa do svojej slabosti, zdvihni oči k Ukrižovanému a povedz mu: „Pane, ja som úbožiak, ale ty môžeš urobiť zázrak a spraviť ma trochu lepším.“ V Cirkvi svätej a tvorenej hriešnikmi nájdeš všetko, čo potrebuješ na rast k svätosti. Pán ju naplnil darmi – Slovom, sviatosťami, svätými, životom spoločenstiev, svedectvom svojich svätých, a rôznorodou krásou, ktorá vychádza z Pánovej lásky, „ako mladuchu, okrášlenú skvostami“ (*Iz 61, 10*).

³¹ M. C. Crostarosa, *Meditácie na obdobie cez rok*, s. 87.

³² Tamže, s. 73.

21. „Svätosť nie je nič iné, než naplno žitá láska“.³³

Ak žijeme v neustálom obrátení (každý deň sa zriekam svojej pýchy a každej nelásky) sme na ceste ku svätosti. Ak v nás rastie Ježiš a jeho láska, ubúda v nás náš egoizmus a neláska, čím viac je v nás Ježiša, tým viac dovoľujeme aby v nás miloval on sám! *Duša, ktorá nasleduje Ježiša, sa premieňa na prameň svetla a radosti.*³⁴

5. Žit' z Eucharistie a v spoločenstve Cirkvi

Učeník je síce povoláný a odpovedá Kristovi osobne a sám za seba, nenasleduje ho však sám, nie je na život sám. Od počiatku svojho pôsobenia Ježiš vytvára spoločenstvo tých, ktorí mu uverili, a toto spoločenstvo sa prostredníctvom Eucharistie stáva niečím omnoho významnejším. Keď nám idú niektorí blížni na nervy, mohlo by sa zdať, že spoločenstvo, Cirkev sú len ťažkosťami navyše. Je však veľkým darom, ak nemusíme po ceste viery a služby kráčať sami.

Ježiš Matke Celeste často hovoril a hovorí to aj nám, že *zveruje nám našich blížnych, aby sme ich milovali a starali sa o ich duchovné blaho. Aby sme odteraz až naveky Jeho milovali v každom človeku a každého milovali v Ňom!*³⁵

Milovať Ježiša v každom človeku a každého človeka milovať v Ježišovi, je nad naše sily, po ľudsky je to nemožné. Ale Ježiš nežiadal veci nemožné. To, čo je nemožné pre ľudí, pre Boha nie, pre Boha je všetko možné. A preto nám dal seba samého v Eucharistii, aby sme boli napojení na Neho, aby sme žili z neho, z jeho sily, z jeho lásky. Ak sme čo len trocha pravdiví, uznávame, že nemáme lásku, nemáme v sebe „prameň“ lásky. Jediným prameňom lásky je Boh! A preto Ježiš sa nám dáva, aby v nás a skrze nás miloval. Sme schopní milovať podľa „jeho miery“ jedine vtedy, keď žijeme napojení na neho! Aj nám hovorí, ako povedal Matke Celeste:

*Prosiš ma, aby si ma mohla dokonale nasledovať. Udelím ti to podľa miery, ktorou je veľkosť tvojej túžby. Vojdi do môjho božského srdca a prebývaj v ňom po všetky dni tvojho života, aby si ma mohla láskou a skutkami pravdivo nasledovať, keď budeš žiť novým životom pred celým svetom. Medzi mnohými si pre mňa jedinou a milovanou.*³⁶

Ak túžime Ježiša naozaj nasledovať, Boh vyjde v ústrety tejto našej túžbe! Každá Eucharistia je prijatím Ježišovho Srdca a prebývaním v ňom, ak náš život bude zakorenený v ňom, nemôžeme prinášať iné ovocie ako je ovocie lásky.

Pri premenení je Božou mocou premenený chlieb na Pánovo telo, ale je tiež premenené spoločenstvo Cirkvi. Je zázrak, že oplátka sa stáva Pánovým telom, ale nie je tiež veľkým zázrakom, že Pán premieňa nás – spolok všelijakých ľudí na svoje mystické telo? Cirkevní Otcovia hovorili, že v Eucharistii slávime naše vlastné tajomstvo. Eucharistia nás učí nielen s vierou prijať a uznať Kristovo Telo a Kristovu Krv pod spôsobom chleba a vína, ale slávenie Eucharistie nás učí s vierou uznať a prijať Kristovo mystické telo – našich bratov a sestry. Aj telo Cirkvi je živou hostiou. Práve náš život mimo kostola je zaťažkávacou skúškou nášho kresťanstva a previerkou našej viery v Telo Kristovo!

Eucharistia, ktorú slávime na oltári, je vlastne zviditeľnením celoživotného postoja, v ktorom človek nechce žiť a nežije len pre seba. Eucharistia nepatrí len do kostola: celý náš život má byť Eucharistiou! Stále sa ju musíme učiť sláviť v každom okamihu nášho života, tam, kde nás Pán postavil. Slávenie, ktoré sa deje uprostred dennej všednosti, je rovnako dôležité ako slávenie v kostole: je jeho ovocím, jeho predĺžením. Preto cirkevní Otcovia hovorili dokonca o zneučovaní Eucharistie kresťanmi, ktorí po prijatí Kristovho Tela, nepoznali Kristovo Telo v blížnych a neposlúžili mu!

Sláviť Eucharistiu znamená žiť „skrze Neho, s Ním a v Ňom“ pre druhých: je to vynikajúca správa pre tých, ktorí sa trápia, že pre službu v rodine alebo inde sa nedostanú na sv. omšu, kedykoľvek by chceli.³⁷

³³ Benedikt XVI., *Katechéza počas generálnej audiencie 31. apríla 2011: Insegnamenti VII (2011)*, 451.

³⁴ Bl. M. Celesta: *Meditácie na advent a Vianoce*, s. 113.

³⁵ *Rozhovory duše s Ježišom*, porov. s. 38- 39.

³⁶ Tamže, s. 54.

³⁷ Spracované podľa: V. Kodet, *Učenie*.

Povolanie k bytiu s Ježišom, k prebývaniu s Ježišom, je povolaním byť v spoločenstve s našimi bratmi a sestrami. Skúsenosť povolania Dvanástich je pre nich zároveň skúsenosťou spoločenstva nie len s Ježišom, ale aj so sebou navzájom. Ježiš skrze vzťahy aj nás učí, čo to znamená naozaj veľmi konkrétne žiť povolanie „na zemi“ – čiže v spoločenstve s inými bratmi a sestrami. Spoločenstvo nás chráni pred „preduchovneným“ vnímaním nášho vzťahu s Ježišom, chráni nás pred odtelesnenou duchovnosťou, pred hľadaním ako slúžiť Ježišovi na „mesiáci“.

Život v spoločenstve s ľuďmi nám odhaľuje naše slabosti, strach a sebeckosť. V spoločenstve „vypláva“ na povrch naša neschopnosť pochopiť sa s inými, naše zablokovania, neschopnosť milovať, naša podráždenosť odlišnosťou iných, závisť... Kým by sme žili sami, mohli by sme si myslieť, že všetkých milujeme, nemáme s nikým problém. Problémy sú ďaleko vtedy, keď sme aj ďaleko od iných.

Život v spoločenstve s ľuďmi v tomto zmysle je ťažký, lebo odhaľuje naše sebeckosť a pýchu, a pozýva nás „umrieť“. *„Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Jn 12, 24).*

Podarovať iným dar prijatia a odpustenia sme ale schopní len vtedy, keď si denno denne uvedomujeme, že Boh nás prijíma so všetkou našou slabosťou a úbohosťou a odpúšťa nám. Len ak žijeme týmto darom Božieho prijatia a darom vykúpenia, ak sa cítime spasení a nie ako „spasitelia“ vlastného života, sme schopní prijímať iných a odpúšťať. A to nie je ľahké, to nie je z nás! Každý deň musíme prichádzať pred Pána ako žobráci a každý deň nanovo o túto milosť prosiť. Len Boh je Láska, a len on nás môže naučiť naozaj milovať. Len jeho láska je bezhraničná a naša stále obmedzená. Len hlboký vzťah s Ježišom ma uschopňuje k hlbokým vzťahom s ľuďmi. Ak nebudem s Ním, nebudem vedieť byť ani s inými. Ak nebudem s Ním – ako s totálne Iným, odlišným odo mňa, nebudem schopná byť s ľuďmi odlišnými odo mňa.

A zdá sa, že Bohu sa páči povolávať a spájať osoby ľudsky veľmi rozdielne, veľmi odlišné vo svojom myslení, mentalite, potrebách. Takíto ľudia by sa sami nikdy nerozhodli pre spoločný život. Ale práve preto, že je to nemožné ľuďom, Bohu nie, Bohu je všetko možné. Lebo možno je to pre nás jediná cesta ako sa naučiť milovať, ako milovať Božou láskou.

- Či hľadím na moju sestru, brata ako na dar Boha pre mňa? Ak tento dar neprijmem sám sa ochudobňujem, strácam milosť, ktorú mi s týmto darom Boh ponúka. A tento Boží dar je zároveň aj veľkým tajomstvom... Tajomstvo sa nám odhalí ale len do určitej miery nikdy nie úplne, ak zaujmeme postoj pokory, postoj načúvania so srdcom na kolenách...

Zhrniem v piatich bodoch, čo sme si povedali o nasledovaní Ježiša a čo znamená byť jeho učeníkom:

1. Uveriť, že Ježiš je jediná Cesta po ktorej máme kráčať.
2. Byť vo vzťahu priateľstva s Kristom – byť s Ním a počúvať jeho Slovo
3. Nechať sa viesť Duchom Svätým
4. Kráčať v obrátení srdca ku svätosti
5. Žiť z Eucharistie a v spoločenstve Cirkvi

Popoludní v naše téme pokračujeme.